

o. s. v. skal komme i Betragtning, saa at den aandelige Trang ikke saaledes gjør sig gjældende, og dertil kommer da tillige, at disse Kandidater, hvorimellem der skal vælges, fremgaae af en stor, uafhængig af Menighederne bestemt Kreds af Kandidater, som Menigheden ikke kan overse. Men som det her er foreslaaet, troer jeg, at det i de fleste Tilfælde ikke vil føre til noget betydeligt Resultat eller ikke føre til et Resultat, der egentlig er Umagen værd. Naar man indskrænker sig til kun at lade Menighedsraadet høre sig over et vist Antal, hvorved Opmærksomheden hos det mere koncentrerer sig, vilde med det Samme gives det en større Sikkerhed for, at dets Valg indenfor den snævre Kreds vil faae en vis Betydning. Naar det derimod hører sig over hele Massen af Ansøgninger — lad os antage 10—15 — om et Raad, uden at der i Forveien er givet det Veiledning med Hensyn til, hvilke af Ansøgningerne der ifølge de almindelige Regler, som af Hans Majestæts Ministerium følges ved Ansættelsen, ville blive foretrukne, saa vil dets Ytring og Anbefaling være ubsat for ideligt at komme i Strid med de almindelige Befordringsregler, som Ministeriet ikke kan tilside sætte, og derfor tabe sin Vægt. Dertil kommer, at Menighedsraadets Ytringer om Ansøgningerne ville savne Noget at støtte sig til, naar det kun faaer de skriftlige Ansøgninger og ingen Anledning til at blive personlig bekendt med Ansøgerne. Hvor man hidtil har Præstevælg eller overhovedet Indflydelse fra Menighedens Side paa, hvem der skal være Præst, er det altid en Forudsætning, at de, imellem hvem der skal vælges, under en eller anden Form blive Menigheden bekendte i Egenstab af Prædikanter; man har Prøveprædikener og beslige. Men naar vi tænke os, at her tilsendes et Menighedsraad 12—15 Ansøgninger, saa ville de fleste Ansøgere være Menighedsraadet komplet ubekendte, og det skal høre sig efter Indholdet af Ansøgningerne selv og maaskee Erklæringer fra vedkommende Provst eller Biskop, Erklæringer, som et Menighedsraad ikke saaledes kan vete som Ministeriet, fordi dette kender Formen, under hvilken slige Erklæringer pleie at gives, og forståaer at læse Erklæringerne; det er ingen saa ringe Kunst

endda: Hvad vil altsaa Følgen blive? Der vil maaskee opstaae en Stræben hos enkelte Ansøgere efter at gjøre sig bekendte, og det ved Forhandlinger, som ikke foregaae aabent, eller for hvilke ingen Form er fastsat, eller ogsaa vil Interessens hos Menighedsraadet være indskrænket til enkelte Ansøgere, der tilfældig i Forveien have Tilkyndninger til dette Sagn ved enten at være ansatte i det nærmeste Nabo-sogn eller ved at være fødte i den Egn osv., men man kan dog i Almindelighed ikke ansee det for ønskeligt, at slige underordnede Hensyn skulle vinde stor Indflydelse. Overhovedet, hvor der allerede er et virkeligt bestemt Ønske om at faae en vis Præst, hvor altsaa Menighedens Ønske gaaer i denne positive Retning, er der allerede nu en Form, som ikke saa sjældent følges i de senere Aar, at Menigheden nemlig ansøger om at faae den og den Præst, støtter en Ansøgning, som den veed vil blive indgiben, ved en Ansøgning fra sig selv. I de fleste Tilfælde kan den gjøre, hvad her er antaget. Hvad der derimod oftere kunde være vigtigt, nemlig at den kunde frabede sig en Præst, som ikke passer for den, det vil den af Mangel paa Bekendtskab til Ansøgningerne ikke være istand til. Naar jeg hertil føier, at Menighedsraadets Forhandling i dette Tilfælde skulde ledes af Provsten, altsaa af en Mand, der i Almindelighed ikke staaer i noget Fortrolighedsforhold til dette Menighedsraad, og dog virkelig selv kan deeltage positivt i Forhandlingerne og fremkalde fortrolige Ytringer, frygter jeg for, at i de fleste Tilfælde vil Erklæringen blive for formel, for ubetydelig og tilbeels afgiven paa Menighedsraadets Begne og i dets Navn af den Forsædet førende Provst. Altsaa saa smuk, jeg erkjender denne Tanke for at være, at kunne lade Menighederne medvirke til at vælge deres Sjælesørger, saa troer jeg ikke, naar man ikke kan finde bestemte Former derfor, end her er foreslaaet, at det i Almindelighed bør skee, men jeg troer, at det er vigtigt, at Ministeriet — hvilket den høitærede Minister bemærkede, at han har i sin Magt — i paakommende Tilfælde, hvor der kan være sær Anledning dertil, benytter Menighedsraadet. Thi det vilde jeg ogsaa finde fuldkommen vigtigt, at man i Tilfælde, hvor man forudsæer, at det kan være særdeles vigtigt, at en Me-